

SULEQATIGIISITSUT
SAMARBEJDSPARTIET

EM 2018/20

Tillie Martinussen

Forslag til Finanslov 2019

(Naalakkersuisuoq for Finanser)

(Medlem af Inatsisartut, Tillie Martinussen)

Overordnede prioriteringer er på gale veje

Finansloven kom først i en meget slank udgave – så kom dette forslag, med mere kød på, og mange flere udgifter end i den først fremsatte finanslov.

Hele oplægget har været uskønt, og rodet, og det forslag til finanslov vi ser fremlagt nu, bærer samme præg af hastværk, som det tidligere fremlagte forslag gør.

Fylt med slåfejl og hastigt nedskrevne prioriteter.

DAU,- og DA resultatet forventes igen positivt, men det forudsætter jo, at vi afgiftsbelægger befolkningen endnu tungere end vi gør i forvejen, og fortsat nedprioriterer deres velfærd; særligt vores udsatte børn og unge, ældre og fattigstes vilkår.

Udbyttebetaling for selvstyre-ejede virksomheder, bør investeres tilbage i virksomhederne, så de kan investere i udstyr, eller sætte priserne ned til befolkningens forbrug af services der udbydes - eller bruges til at forbedre levevilkårene for de svageste.

Alle penge er hidtil gået til lufthavne, som man mener, vil være det eneste saliggørende.

Og denne finanslov bærer præg af, at vi ikke kan forvente nogen ændring i dette.

Ingen prisnedsættelser på internet, som Samarbejdspartiet mener, burde være gratis i landet, ingen forbedringer af priser på folks almindelige vare-indkøb, på leveomkostningerne i landet.

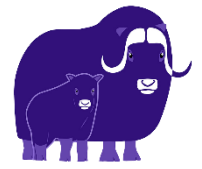
Ingen forbedringer af fragtrater eller billetpriser for at bevæge sig rundt i vort smukke land, og besøge venner og familie.

Ikke engang lidt overskud til kollegiebyggeri, til kunst og kultur, eller til nye tiltag på børne,- og ungeområdet, uddannelsesområdet eller til senfølger efter vold, seksuelt misbrug eller misbrugsbehandling, er der blevet plads til. Nej, hele befolkningen må stramme ind, mens vi bruger mere fra politisk hold. Vi burde skamme os.

Overskud på DAU-saldoen, betyder formentlig inflation, som gør det dyrere at være borger i landet.

Driftsudgifterne på administrationskontiene stiger voldsomt fra 2013 frem til 2019-forslaget her; fra 593 mio. til 700 mio. kr. Ligeledes falder Familie-området fra kr. 185 mio. til 61,5 mio. kr. Sundhedsområdet stiger kun ganske marginalt, til trods for behov for investeringer på området, ligeledes med uddannelsesområdet.

Anlægsudgifterne er fortsat for lave, i forhold til, hvad der vil skabe lokal vækst, og ikke mindst hvad der er behov for, på boligområdet – og imens står – for eksempel - Narsaq skole, Jern og Metalskolen, Sisimiut idrætshal, fritidshjem og flere andre folkeskoler og institutioner i landet, og bogstaveligt talt, muffer op indefra. Befolkningen bor i boliger, som de bliver syge af, pga. vore prioriteringer i Salen her, og det må holde op.

SULEQATIGIISITSUT
SAMARBEJDSPARTIET

Kommunerne råber vagt i gevær, erhvervslivet og fagforeninger råber højt

Erhvervet og lærersammenslutningen er kommet med en spiseseddel af ændringer de gerne hjælper med til at realisere, og handicappede og psykisk syge har en talsmand der går tiggergang ved partidørene for at kunne gøre sit arbejde.

Pædagoger og socialpædagoger har ikke set en reel lønstigning der gør, at de kan brødføde sig selv, de sidste mange årtier, og vore ældre får dårlig pleje.

Sygehuspersonalet løber spidsrod, på alle områder, for at sikre en god sundhedsbetjening – alt sammen uden at dette afspejler sig i Finanslovsforslaget.

Fagforeninger og fagsammenslutninger råber højt, men for døve øren.

Kommunerne er på barrikaderne, og har udsendt en fælles pressemeddelelse, der muligvis er druknet i mængden af pressemeddelelser; hvor de siger nok er nok.

Vi mangler i dén grad varme hænder i kommunerne.

Kommunerne skal administrere mere og mere, presses til at overtage flere og flere sagsområder, og der følger ikke penge, eller ressourcer med. Vi kan se i nærværende forslag, at kommunernes bloktilskud er uændret, men samtidig tørrer vi flere og flere sagsområder af på dem.

Sagsområder de ikke har en chance for at køre godt, uden penge og menneskelige ressourcer og kompetencer nok. Det ved vi alle.

Samtidig insisterer vi på dobbelt-administration af områder, både i Selvstyret og kommunerne, og tømmer dermed landet dobbelt for kompetencer – der alle bindes i offentligt regi.

Vi tager ikke stilling til, hvad der skal ske med Kangerlussuaq i en eventuel ny indenrigs-struktur, ej heller hvor arbejdskraften skal komme fra, hvor den skal bo henne, og hvor de skal betale skat henne under arbejdet med nye lufthavne.

Vi lukker øjnene for, hvordan fornyet infrastruktur skal skabe overskud, og satser ikke ret stort på turismen.

Erhvervslivet kæmper med næb og kløer, for at tiltrække arbejdskraft – men vi stiller forhindringer i vejen for dem igen og igen, og samtidig lader vi som om, at vi gør dem en tjeneste.

Vi lukker vore grænser af, og ser ned på vore medmennesker fra andre lande, til trods for, at vi kender nedgørelse. Vi skaber forhold, som sikrer at børn og unge mobbes med sprog, med udseende, med alt hvad der er anderledes, pga. den debattonen vi har i Salen overfor tilflyttere og mennesker der elsker vort land, eller nogle mennesker i det – eller er her for at udfylde en nødvendig funktion.

Vi passer ikke på hinanden, og vi giver ikke plads til at vise, hvor stor en styrke forskelligheder kan være, når man kombinerer dem. At mangfoldighed er en gave.

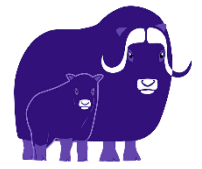
Befolkningen på barrikaderne

Ikke overraskende, kan vi konstatere at børn og unge igen ikke prioriteres særligt højt.

Vanen tro, så er vore ældre, syge og særligt vor fremtid; børn og unge er længst nede på listen, når der uddeles penge og prioriteringer på Finansloven.

Det er særligt beskæmmende, i en tid som denne, hvor vi ser, at fagforeninger, forældre, kunstnere og unge går på barrikaderne, og demonstrerer.

Det gør de, for, at ændre livet for udsatte børn og unge, og dem der arbejder for dem.

SULEQATIGIISITSUT
SAMARBEJDSPARTIET

Mennesker der har været udsat for seksuelle krænkelser – voksne som børn, må kigge langt efter hjælpen, og vi kaster blot hænderne i vejret og ser til, og ”løser det”, ved at henvise til, at vi ikke har fagfolk nok selv. Ligeledes er det med omsorgssvigtede, voldsramte og misbrugsramte.

- Vi kan ikke blot kaste hænderne i vejret og håbe på, at hvis vi holder vejret, så holder udfordringerne op. Vi er nødt til at løse dem, og lade pengene og ressourcerne følge med.

Vi skal kæmpe sammen

Ingen befolkningsgrupper kan se frem til hjælp – hjælpen kommer ikke, alt imens familier og liv falder sammen om ørerne på os.

Selvmoordsraten er ikke knækket, mennesker med fysiske eller psykiske handicap flygter over stok og sten, af ren og skær nød, uddannelsesstederne mugner eller mangler lærerkræfter, og ingen nye erhverv skyder op. Vi erkender ikke, at vi er nødt til at ændre prioriteter her i Salen.

Stop. Vi er nødt til at stoppe op, og se os omkring. At se vore medmennesker i øjnene, og holde op med at skændes som en levevej, og i stedet samarbejde om, at hele vort lands befolkning får det bedre.

Når man ser på hjælpen indsamlet ved katastrofer som f.eks. Nugaatsiaq, når man ser på gaver sendt til Kronprinseparret ved deres bryllup, når vi ser efter hvor mange underretninger og indberetninger der sker fra folk, omkring udsatte børn og unge – eller det antal borgere der demonstrerer, går til aviserne eller politiet og påtaler forbrydelser, negligering af ældre, eller utålelige forhold, så ser vi, at vor befolkning bider tænderne sammen, og KÆMPER for sig selv og hinanden. Kæmper for at blive her i landet, kæmper for en bedre morgendag, kæmper for livet.

De kæmper for et bedre offentligt system for sig selv og andre, et bedre helbred, en bedre uddannelse til deres børn, og bedre forhold for andre voksne. De kæmper indædt for et bedre liv.

Lad os holde op med at kæmpe imod dem, og begynde at kæmpe med dem.

Lad os ikke bilde dem ting ind om deres liv, som vi ikke har tænkt os at ære.

Lad os ikke stå her i Salen, og glemme – at det ikke er os det handler om, men om dem.

Om alle vore medmennesker i landet, som kæmper hver eneste dag, for at skabe sig et godt liv, og et bedre liv for dem der kommer efter.

Hvis ikke vi løfter nu, og gevaldigt løfter – og byder al hjælp udefra velkomment, så er fremtiden dystert.

Det er muligvis et utraditionelt ordførerindlæg for Finansloven, men det er hvad der fylder, når vi bevæger os udenfor Salens mure.

Vor befolkning har brug for hjælp, de har brug for at vi prioriterer dem. De har brug for, at vi husker deres behov.

Ikke i skåltaler og ved valg.

De har brug for, at vi hører dem, ser dem, og arbejder for dem, når tv-lamperne er slukkede, når glasset er tomt, og valget er overstået.

Vi arbejder trods alt for,- og med deres skatte kroner.